

лицевата и опаката страна на монетата. Тѣ били отъ бронзъ или отъ стомана. На тѣхъ се издѣлбавали изобразенията, които трѣбвало да се отпечататъ на монетата. За да бждатъ по-трайни и за да се използватъ

по-лесно, печатитѣ въ римско време били правени отдѣлно и се влагали въ обла желѣзна прѣчка, която запазвала печата при удара на чука.

Монета на гр. Маронея (V в. пр. Хр.). Следъ като се при-

готвяла сплавъта, изливала се на прѣчки и листове. Тѣ се нарѣзвали на такива кжсове, каквито трѣбвало да бждатъ монетитѣ. Всѣки кжсъ се изтеглялъ, изглаждалъ се по краищата, за да добие крѣгла форма, измивалъ се, за да добие блѣсъка на метала, и следъ това се нагорещявалъ до омекване. Така приготвениятъ кжсъ се слагалъ върху единия печатъ, който билъ прикрепенъ на дебело дърво, слагали отгоре другия печатъ за опаката страна на монетата и удряли съ чукъ върху горния печатъ. Тя се пускала на пазара безъ всѣкаква друга поправка на рѣбоветѣ, и затова най-старитѣ монети не сж тѣй гладки по края, както днешнитѣ.

Сѣченето на монетитѣ по този начинъ било свързано съ голѣмъ трудъ и грижи. Съ единъ печатъ могло да се насѣкатъ около 100 голѣми монети. Приготвянето на пластинкитѣ сжщо било грижлива и дълга работа. Това увеличавало и броя на работниците въ монетарницитѣ. Особено много тѣ били въ римската империя. Тя била много голѣма и имала нужда отъ много парични знаци, тѣй както и ние днесъ, като се уголѣмиме, имаме нужда отъ повече банкноти. Числото на работниците въ държавнитѣ римски монетарници